

og fortrinligt. Vedkommende Lærer har den Formening, at Sløjdinspektør Axel Mikkelsen har sat sig imod, at man imødekom hans Andragende, fordi han selv vil skrive en Sløjd-Metodik. Hvis det er rigtigt, kan jeg ikke nægte, at jeg finder Motiveringen uholdbar. Et Afslag vilde være fuldkommen holdbart motiveret med, at vedkommende Mands Bog ikke var god, at den foreliggende første Del var af en saadan Beskaffenhed, at man havde Grund til at vente, at anden Del ikke vilde blive god. Hvis det er Tilfældet, skal jeg ikke anbefale, at der ydes vedkommende nogen Støtte. Men hvis Forholdet er det, at sagkyndige paa Fagets Omraade er enige om, at første Del er et lovende Arbejde, ser jeg ikke rettere, end at Sløjdinspektøren er kommet i en noget skæv Stilling, hvis han virkelig har motiveret sit Raad overfor den højtærede Undervisningsminister med, at han selv tænker paa at skrive en Metodik. Det vil maaske nok blive en fortrinlig Metodik, men hvad, naar det drejer sig om at fremstille noget fortrinligt, saa kan to Bøger jo ikke være for meget!

Til Slutning har jeg saa kun et Par ganske korte Bemærkninger, og det er angaaende Spørgsmaalet: Degeneration. Ærede Medlemmer vil erindre, at jeg ved tidligere Lejligheder har talt om dette Emne, og jeg skal derfor ikke paa nogen Maade fremføre nye Kendsgerninger til Forsvar for mine Synspunkter, men henviser ærede Medlemmer til Rigsdagstidende, hvor mine Synspunkter staar. Men paa min Foranledning skrev den højtærede Justitsminister elskværdigt til Sundhedsstyrelsen og spurgte den om dens Mening i denne Sag, og fra Sundhedsstyrelsen er der kommet et Svar, som forekommer mig at være meget ufyldstgørende; men det vil jeg gerne have Lov til at læse op — det er kun nogle faa Linier — for ikke at risikere at gøre en saa fremragende Autoritet nogen Uret ved gale Citater. Skrivelsen lyder saaledes — den er dateret den 10. Februar 1917 —: „I Anledning af, at Hr. Folketingsmanden under Behandlingen i Folketinget af Forslag til Finanslov for Finansaaret 1917—18 rejste Spørgsmaal om rationelle Foranstaltninger mod Degeneration, har Justitsministeriet indhentet en Betænkning fra Sundhedsstyrelsen, som deri udtaler, at dette meget omtalte Spørgsmaal endnu er saa utilstrækkeligt gennemarbejdet og Meningerne om, hvad der ad den ene eller den anden Vej kan opnaas, saa divergerende, at Sundhedsstyrelsen paa det nuværende

Tidspunkt kun kan give Anvisning paa en vidtgaaaende og effektiv Internering af sindssyge, aandssvage og Epileptikere, idet Sundhedsstyrelsen mener, at man maa afvente Ædruelighedskommissionens Betænkning, inden der tages Stilling til Spørgsmaalet om Foranstaltninger overfor Alkoholister. Af de anførte Grunde mener Sundhedsstyrelsen heller ikke, at man paa Sagens nuværende Stadium vilde kunne vente sig noget Udbytte af at nedsætte en Komité af særlig sagkyndige. Hvilket man herved skal meddele Dem“. Det forekommer mig, at Begyndelsen og Slutningen her staar i et Misforhold til hinanden. Hvis denne særlig sagkyndige Forsamling, der overvejende bestaar af Læger, kunde sige, at der er Enighed i denne Sag, enten om, at der ikke er andet at gøre end det, der her tales om, eller Enighed paa anden Vis, saa kunde jeg forstaa, at man logisk rigtigt sagde, at derfor maa man fraraade Nedsættelsen af en Komité af særlig sagkyndige. Men naar man begynder med at erklære, at Sundhedsstyrelsen, som bestaar af sagkyndige, Læger, i alt væsentligt er af meget delte Meninger med Hensyn til, hvad der er at gøre i dette Spørgsmaal, kan jeg ikke se rettere, end at den naturlige Konsekvens vilde være, om man sagde til Justitsministeren: For at faa dette yderst betydningsfulde Spørgsmaal opklaret kan vi derfor tilraade Ministeren at nedsætte en Komité af Specialister.

Jeg har derfor ogsaa spurgt en paa dette Omraade særlig sagkyndig, nemlig Professor Keller, om hans Mening, og det har glædet mig, at han har en ganske anden Opfattelse af denne Sag, og saa vidt jeg kan forstaa hans Brev, som er et lille Stykke længere end den anden Skrivelse, er han af den Mening, at det vilde være særdeles heldigt, om vort Samfund virkelig objektivt gav sig til at studere dette Spørgsmaal og søgte at komme paa Linie med de Lande, som allerede har gjort Begyndelsen i saa Henseende. Maaske vil Formanden med sin store Liberalitet til Slutning give mig Tilladelse til at oplæse Professor Kellers Brev. Det lyder saaledes: „I England har Sterilisationstanken aldrig slaaet rigtigt an, og det blev derfor naturligt den anden Vej: Registreringen og Interneringen; det engelske Samfund maatte tage Sigte paa, da det efterhaanden blev Befolkningen der klart, at som det gik, kunde det ikke blive ved at gaa. Ikke blot tilføjede den nulevende Generation af aandssvage